

CAO News 3

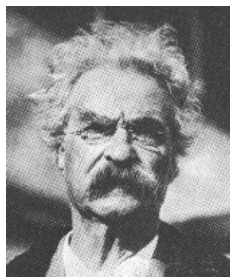
Horolezecký časopis severočeského regionu

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

Ročník 3, číslo 3

Březen 2001

DOBRODRUŽSTVÍ HUCKLEBERRYHO FINNA

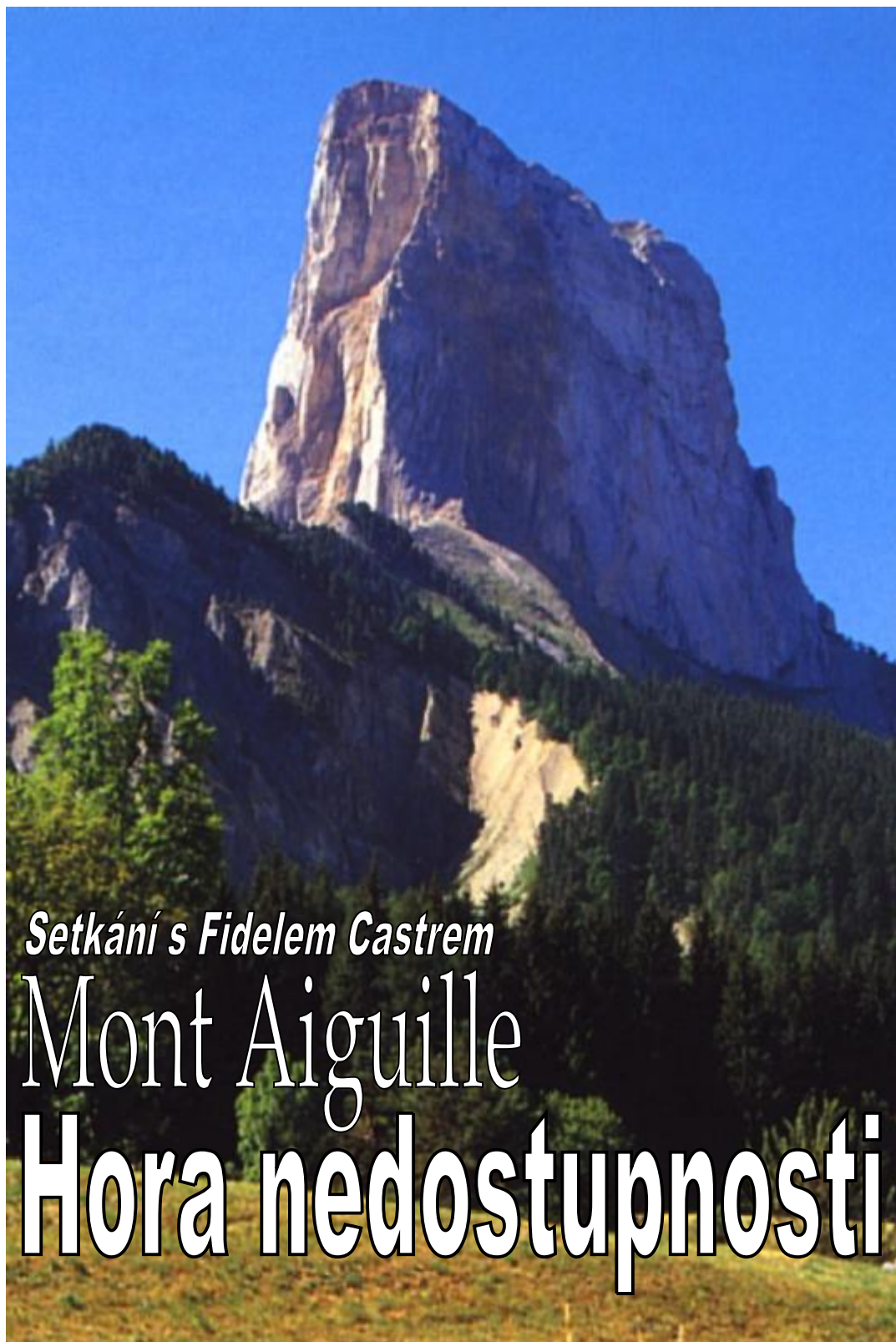

Mark
Twain

„Byly tam nějaké knihy. Jedna se jmenovala Poutníková cesta; byla o muži, který opustil svou rodinu, ale neříká se v ní proč. Občas jsem si v ní docela hodně četl. Její obsah byl zajímavý, ale nebylo snadné mu porozumět...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Mont Aiguille
- ✓ Návraty
- ✓ Setkání s Fidelem Castrem
- ✓ Salesiova výšina
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Setkání s Fidelem Castrem

Mont Aiguille

Hora nedostupnosti

Le Mont Aiguille, 2.097 m, Dauphiné, Francie

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Pravidelná členská schůzka oddílu proběhla ve středu 7. února 2001 v restauraci Za větrem.

Program únorové schůze byl následující:

- CAO News (Redakční rada)
- Členské známky ČHS (rozdány známky na letošní rok)
- Přijetí nových členů do oddílu
- Schůze VK - 28.2.2001
- Valná hromada ČHS
- Správci skalních oblastí - informace
- Průvodce Bělá (Cestr)
- Plavecký maratón (přeložen termín z 24.2. na neurčito)
- Dotazník – příprava mimořádného čísla CAO News.

Dvorní dodavatel krásných fotografií Jarda Uher přinesl na schůzi jako vždy nové fotografie z lezení, Jaromír Pospíšil nám trochu tajemně oznámil, že pokud všechno vyjde, chystá se na dobrodružnou cestu do Peru, do Tater se chystali nezávisle na sobě Honza Horák a Karel Bělina s Jörgem Nesheidou, připravili jsme několik výjezdů do vzdálenějších oblastí – Suchých skal, Dubských skal atd.

O většině proběhlých akcích najdete zmínky v tomto čísle CAO News.

Na příští schůzi budeme kromě jiného připravovat HOCYBOJ 2001 – pozvání na schůzku přijal Milan Myšík.

Nezapomeň - příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu, 4.4.2001 v restauraci Za větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin. Přijď mezi nás i TY !!!

Mont Aiguille

Hora nedostupnosti

Jiří Chára
CAO Děčín

Jižní Francie nemusí nutně znamenat pouze Verdon, Buoux, Calanques a další notoricky známé oblasti. Jen 50 km jižně od „hlavního města Alp“ Grenoblu se rozprostírá jeden z největších přírodních parků Francie, který má kromě nesporných krás jednu další nezanedbatelnou přednost, a sice svoji neporušenost, neboť sem turistický ruch ještě nedorazil. Tento park se jmenuje Vercors a je součástí Dauphinéských Alp. A co sem přilákalo v roce 1998 nás?

Samozřejmě Mont Aiguille - sedmý div Dauphiné, nedostupná hora, klenot Vercors...

Mont Aiguille se v naší literatuře mnoho nedočtete, přestože zdolání hory je obecně označováno, jako začátek alpinismu. Nejdelší zmínka je v Messnerově článku v knize Chrise Boningtona Slavné výstupy:

„V roce 1492, v roce, kdy Kryštof Kolumbus objevil Ameriku, vystoupila na vrchol Mt. Aiguille skupina asi deseti žoldnéřů pod vedením svého velitele. Oním velitelem byl Antoine de Ville a nevyšel na vrchol z vlastního rozmaru, nýbrž na rozkaz samotného francouzského krále Karla VIII. Na vrcholu pobyl s celou družinou několik dní a vrchol později popsal, jako nejpodivuhodnější a nejkrásnější místo, kam kdy vkročila noha člověka.“

500 let po tomto slavném prvovýstupu, vystoupil stejnou cestou i sám Reinhold Messner a nešetřil na adresu prvovýstupců a cesty chválou.

Ani na internetu není o Aiguille mnoho informací. Několik fotografií a obecný popis čtyř kolmých stěn, které stolovou horu tvoří - pouze těžké cesty, často velice nebezpečné, severní stěna je pak označena jako místo, kam vkročí pouze sebevrazi. O normální cestě však samé superlativy: velkolepá cesta v převážně kvalitním vápenci, plotny, spáry, traverzy a místy převislé komíny... Výstup na Mont Aiguille si cení mnozí lezci.

Těchto pár informací stačilo k našemu pevnému rozhodnutí, abychom se pokusili vystoupit na „Mont Inaccessible - Horu nedostupnosti“ i my.

CAO Děčín se chystá k odjezdu za perlou Vercors. Foto Maruška Drástová

4. září 1998 odjíždíme z Děčína přes Teplice a Louny, kde nabíráme dalšího kamaráda. Je nás celkem 6 a jedeme dvěma auty. Spojení udržujeme vysílačkami. Po celou cestu nás provází husté lijáky. V novinách vychází v den odjezdu článek, v němž Ministerstvo zahraničí varuje občany před návštěvou Savojských alp. Nic povzbudivého, kromě naší vůle a nálady.

Prvně se obrovská skalní jehla objeví asi 40 km pod Grenoblem po pravé straně, vysoko nad pohořím, které lemuje cestu. Tento pohled neznáme, ale hned je nám jasné, že nic jiného to nemůže být. Pomalu stoupáme po stále užších uličkách, závěr je tvořen už jen šterkovou cestou. Jsme na prostorné pasece, přímo pod úchvatnou siluetou Mont Aiguille. Kousek nad námi parkuje několik aut s francouzskými lezci, jinak je zde liduprázdno. A co je nejdůležitější - neprší.

Ve 4.00 hod. 6.9.98 vyrážíme ve třech na první průzkum okolí. Je zde mnoho cest, všechny jsou značené, ale žádná nakonec nevede pod JZ stěnu, kde by měla být Normale route. Stoupáme tedy přímo vzhůru příkrým svahem, porostlým řídkým listnatým lesem. Po deštích je půda rozmoklá, chytáme se kořenů a větviček abychom neuklouzli dolů, kde ve tmě někde pod námi hučí horský potok. S prvními paprsky slunce jsme pod stěnou. Nevypadá tak odmítavě, jako z údolí, přesto nevíme, kde začít. Zkoušíme lézt strmým komínem asi ve středu stěny. Lezení kolem 4 stupně, ale skála dost lámavá bez možnosti jištění. Po třech necelých délkách dolézáme na polici, kudy vede evidentně nějaká cesta. Vcházíme do rozlehlého labyrintu komínů a věží a stále stoupáme až pod kolmou stěnu, kterou vede cesta naznačená linií nýtů. Začíná krásné lezení asi 5c. Po dvou dalších délkách se zdá, že cesta k vrcholu je otevřená. Nad posledním štandem vede strmé suťové pole vzhůru, klíčujíc mezi obrovskými bloky a věžemi. Slaňujeme dolů stejnou cestou, abychom zítra vystoupili na vrchol všichni.

Bohužel další den nás při výstupu zastihl liják. Zklamání se vracíme dolů, naštěstí odpoledne déšť ustal. Jezdíme po okolí na horských kolech a plánujeme další pokus nad lahvičkou červeného vína v místní hospůdce.

Aby měla skála dostatek času vyschnout, podnikáme příští den dlouhou túru po náhorní plošině Vercors, kterou zakončujeme výstupem na nejvyšší horu této oblasti - Grand Veymont. Dalekohledem nedočkavě zkoumáme strmé stěny nedaleké Mont Aiguille.

Nádherná příroda národního parku Vercors cestou na nejvyšší horu oblasti – Grand Veymont.

Je středa 9. září 1998 a my jsme opět ve třech pod nástupem. Zbylí kamarádi se rozhodli pro MTB. Místní lezci nám ukázali, kudy vede klasika. Cesta, kterou jsme lezli minule, je mnohem novější a taky těžší. Začátek Normale route je více vlevo v JZ stěně, u velikého kruhu. Zprvu lezeme plotnou k dlouhému žeburu, na jehož konci začíná dlouhý traverz zajištěný ocelovým lanem. Z prostorné jeskyně cesta pokračuje lezením po lámavé, ale snadné skále k začátku dalšího vodorovného traverzu. Ten nás dovedl až pod ústí dlouhého komína, místy převislého, ale opět jištěného ocelovým lanem. Po několika délkách vidíme nad hlavami trsy trav a konečně také slunce. Jsme na vrcholu 2089 m. vysokého Mont Aiguille.

Vrchol nedostupné hory: „Nejpodivuhodnější a nejkrásnější místo, kam kdy vkročila noha člověka.“ Antoine de Ville

Vrchol je opravdu nádherné místo. Je tvořen rozlehlou zvlněnou loukou, doslova posetou vzácnými druhy květin - hořci, oměji, liliemi, protěžemi a jinými. Není zde žádný kříž ani vrcholová kniha, zato množství vrcholových mužiků a plaketa francouzského horolezeckého svazu k pětistému výročí prvního výstupu. Fotíme a točíme okolní panorámata a procházíme se bosí tou nádhrou.

Na vrcholu Mont Aiguille, 9.9.1998, Zdeněk Vaishar, Jiří Chára, Jiří Kudrnáč. Hora nás uchvátí nejen svojí krásou ale i svou historií...

Sestupuje se buďto normálkou, nebo je možné slanit, což je mnohem rychlejší i bezpečnější, vzhledem k možnému pádu kamenů. Nástup ke slání je od vrcholové plakety. Slaňovací kruhy se musí hledat, ale cesta je dobře patrná. Pro bezpečné slání je nutné použít dvě padesátimetrová lana.

Výstup na Mont Aiguille uskutečnili dne 9.9.1998: Jiří Houba Chára, Jiří Kudrna Kudrnáč a Zdeněk Vajshar Vaishar z horolezeckého klubu CAO Děčín. Technické zázemí tvořili: Milan Drásta z Loun, Ladislav Freiberg z Teplíc a Jan Josef Palivec z Děčína.

Ještě pár slov k této oblasti obecně.

Vercors je přírodní park s panensky čistou a civilizací nedotčenou krajinou. Je tvořen majestátní a vznešenou vápencovou náhorní planinou protkanou kaňony, jeskyněmi a horskými prameny. Jsou zde rozsáhlá naleziště fosilií a vzácných bylin. Na své si přijdou jak vysokohorští turisté, vyznavači horské cyklistiky, jeskyňáři (je zde propast Gouffre Berger hluboká 1140 metrů - první jeskyně hlubší jak 1 km..) tak i horolezci. Nad vesničkami Chichiliane, Gresse a Clelles se

kromě Mont Aiguille tyčí další vápencové štíty a útesy: Deux-Soeurs, Rochers du Parquet, Glandasse i nejvyšší z nich - Grand Veymont 2341 m.n.m. na nichž zanechali stopy místní lezci.

Na území celého parku platí samozřejmě přísný zákaz rozdělávání ohňů, táboření, sbírání zkamenělin apod. (jednotná pokuta 10.000,- FRF), ale pod hranicí parku je možno tábořit téměř všude. V okolních vesničkách je navíc několik poloprázdných kempů s perfektním zázemím.

Výstup „normálkou“ vede levou částí osvětlené stěny. Obtížnost PD+.

Podnebí je zde ve znamení horkého slunce Středomoří, takže i pozdě na podzim si zde příjemně zalezete. Obtížnost Normale route na Mont Aiguille je PD+ (odpovídá 3 s několika 4 místy). Výška stěny je 300 m, délka výstupu je asi 600 m. Ostatní cesty jsou od 5c a těžší. Jsou dobře zajištěny nýty ale vyplatí se vzít sebou sadu stoperů. V některých partiích stěny je vápenec silně narušený a cesty se stávají nebezpečnými. Přilba a dvě 50ti metrová lana na sestup jsou nutností.

Důležitá telefonní čísla:

Horská záchranná služba:	(33) 76 79 51 00
Předpověď počasí:	(33) 36 68 02 38
Informační kancelář:	(33) 76 95 30 70
Správa parku Vercors	(33) 76 95 40 33

Zde je článek z Děčínského deníku:

Hora nedostupnosti zdolána děčínskými horolezci.

Mont Inaccessible neboli Hora nedostupnosti - tak je přezdívána už po staletí velkolepá nepřístupná vápencová jehla na jihozápadě Francie - Mont Aiguille.

9. září 1998 stanuli na jejím vrcholu tři členové horolezeckého oddílu CAO Děčín. Družstvo ve složení Jiří Chára, Jiří Kudrnáč a Zdeněk Vaishar zvolilo pro svůj výstup cestu prvních dobytých hory. V roce 1492 „zařídil“ zdolání hory francouzský král Karel VIII, když na vrchol rozkazem vyslal skupinu žoldnéřů pod vedením Antoine de Villa. Pětset let poté vystoupil touto cestou na památku prvovýstupců Reinhold Messner, který jako první muž planety zdolal všech 14 osmitisícových vrcholů.

Mont Aiguille je vskutku neobvyklá hora. Zcela osamoceně se tyčí jako perla obrovského národního parku Vercors až do výše 2089 m. Její vrchol je tvořen rozsáhlou travnatou plošinou porostlou vzácnými druhy bylin a často byl popisován, jako nejpodivuhodnější a nejkrásnější místo, kde kdy stanula noha člověka.

Zleva stojící: Milan Drásta, Ladislav Freiberg, Jiří Kudrnáč; v podřepu: Jan Palivec, Zdeněk Vaishar. V pozadí Mont Aiguille.

Cesty vedoucí na vrchol hory jsou značně nebezpečné, vzhledem k velmi narušenému vápenci. Na severní straně je po zřícení celé části stěny místo vhodné snad jen pro sebevrahy. Normální cesta vede složitým klíčkováním labyrintem JZ stěny a dnes už nepředstavuje pro horolezce výrazný problém. Ve škále francouzského hodnocení obtížností výstupů, která v současnosti končí stupněm 8c+, je cesta hodnocena stupněm 4 a zahrnuje v sobě exponované lezení po šikmých skalních plotnách, lezení spár a převislých komínů, dlouhé traverzy stěnou i stoupání po nepříjemně rozbitých policích, kde hrozí pád kamenů.

Sestup je možný stejnou cestou ale právě pro vysoké nebezpečí úrazu od padajících kamenů se využívá sestup slaněním.

Jižní Francie je pro mnoho našich lezců přitažlivá množstvím světoznámých oblastí, kde se formovali nejlepší horolezci světa, avšak oblast v okolí překrásného parku Vercors je překvapivě pro většinu z nich místem naprosto neznámým. Nepodařilo se nám dokonce zjistit, zdali již nějaký Češi před námi na úchvatný vrchol Mont Aiguille vystoupili.

Setkání s Fidelem Castrem

PETR ZIPPICH ŠTĚPÁN
CAO DĚČÍN

Stojím na terase před hotelem Sliezký Dom. Bubeníkovi a Pilipovi v té době bylo deset let, chodili do pionýra a byli vzorní. Je krásný zimní večer, tak kolem deváté. Dívám se na nebe, na Granátovu Vež. Mimoděk pohlédnu doleva a zjišťuji, že na terase nejsem sám. U stropu blikala jedna ze třech žárovek v zaprášené lampě, socialistický šlendrián, dneska to není o moc lepší. U stěny stojí vysoká postava bez čepice, plnovous a khaki uniforma. Levá ruka zasunutá za opaskem a pravou rukou potahoval z cigarety, čekal bych doutník. Čumím jako puk. Čtyři metry vedle mne stojí první tajemník komunistické strany, předseda vlády, vrchní velitel ozbrojených sil, neomezený soudruh Fidel Castro.

Pozdravil jsem, na pozdrav odpověděl. Žádná ochranka, žádná společnost, trčel tam sám a kouřil. Měl jsem takové nutkání, znáte to, mě se chce něco říct, já bych něco řekl. Známe španělsky jednu holou větu: „la rana salta“, v překladu, žába skáče. To jsem měl sto chutí na něj vypálit abych mu zlepšil náladu. V tu chvíli mě ho bylo líto, přesně jako kůl v plotě. Co je do diktátora, který nemá okolo sebe gurelu, neřeční, nerozhoduje o lidech a jejich osudech. A to bych ho rád viděl teď večer v Gerlachovském sedle, jak se sám hrabe sněhem k Velickému plesu. Byl by v hajzlu i z celou svojí revolucí.

Jak se panáček dostal na „Sliezkáč“? Večer ho přivezli gázem inkognito, ráno měl zastřelit kamzíka a na poledne už měl být u nějakého pomníku. Ještě že jsem neřekl tu holou větu, místo kamzíka by odpráskl mě a to za pobuřování revolucionáře. Kamzík nebo horolezec, vyjde to nastejno. Obi dvaja sa škrabu kděsi po kotároch. Ani dosku na horolezeckom cintoríně by som nemal, lebo bych nežahýnul slavnú horolezckú smrťou. Leda že by

mě přihrábli k tomu pomníku co měl Fidel navštívit.

Pilip s Bubeníkem jsou už doma. Kubánští horolezci (jestli tam nějakí jsou) také, na El Capa to mají oproti nám co by kamenem dohodil, ale slavný revolucionáro je ochrání od buržoazních vrtochů.

**„Las ranas saltas“,
žáby skáčou...**

Poznej krásy Kuby...

Program zájezdu:
1. den -
- Přilet na Kubu
- Beseda s disidenty
- Odjezd na ubytování

Naši spokojeni klienti

2. - 24. den -
- Prohlídka Havany z oken skrze míže pokojů
- Intenzivní kurzy španělského pod dohledem zkušených armádních a zpravodajských důstojníků
- Besedy se zaměstnanci velvyslanectví

Šťastnou cestu vám přeje

25. den -
- Rozloučení s členy velvyslanectví
- Podepisování listin a rozdávání autogramů
- Transfer na letiště a odlet do vlasti
- Hodnocení zájezdu na Hradě

© 2001 by Mühance

Okolí Bořně:

SALESIOVA VÝŠINA

STANISLAV EMINGR
HO BOŘEŇ

Ne každý zná tuto malou, nebo jak přesně definuje lezecký průvodce, středně velkou oblast místního významu s kratšími výstupy. Pro lezce jenž tráví většinu svého volného času v našich či sasských pískovcových oblastech je tato strohá definice zavádějící. Zkrátka je to jedna větší skalka (s výškou výstupů od 10 do 18m) a shluk skalních bloků, či spíše balvanů – boulderů, které se honosí hrdým názvem „Skalní město“ (výška výstupů od 2,5 do 10m). No a právě bouldery, už ne co by pojmem pro balvan, ale pro kategorii horolezeckého sportu, se tato oblast proslavila i za hranicemi regionu.

Přístup na „Letohrádek“, jak je Salesiova výšina též nazývána, byl popsán v lezeckých průvodcích a časopisech (knižně, na internetových stránkách i v časopise Montana). Z Oseka u Duchcova po žluté turistické značce nebo po trase naučné stezky, popř. po silnici vedoucí na Dlouhou Louku. Z druhé strany, tj. od Litvínova, je nejlepší přístup z konečné autobusu MHD č. 13 v Loučné. Dále po silnici směrem na Osek a od rozcestníku lesem po žluté turistické značce až ke skalám.

Zdejší skalní útvary jsou ukryty ve starém smíšeném lese, přímo pod hradbou Krušných hor. Jsou tvořeny velmi pevným křemencem a umožňují výstupy všech stupňů obtížnosti.

K lezecké historii je třeba uvést, že první známé cesty vykonal v 70-tých letech osecký lezec O. Greguš. Další lezecká aktivita přišla po roce 1980, kdy postupně vzniká velké množství cest a boulderů (v roce 1985 jich bylo cca 100). Z autorů, kteří se nejvíce podíleli na jejich vzniku to byl především (tehdy) místní lezec Sláva Hrkal a dále pak představitel druhé (tzv. litvínovské) skupiny - Míra Hrabal. V té době začínají oblast navštěvovat také přední pískovcoví lezci, např. Jiří Slavík a další, kteří přelézají ty nejtěžší line, které do té doby vznikly a tvoří nové.

Bohužel některé z nich už nebude možné nikdy přelézt. V roce 1985 se totiž podaří jistému „šilenci“

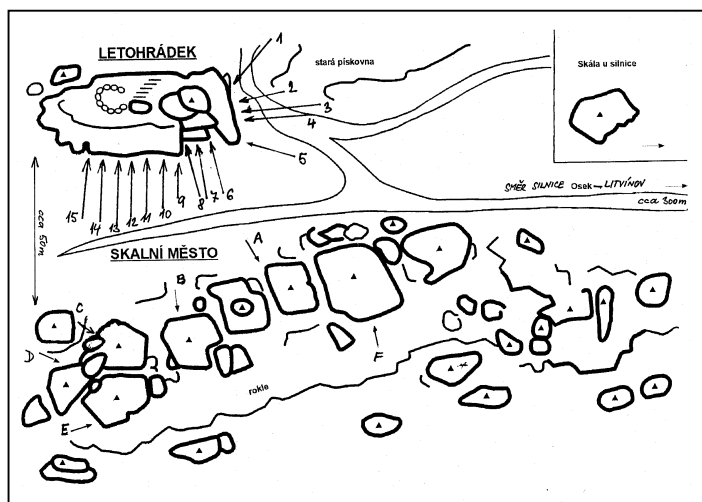
pomocí trhaviny odstřelit část skalního bloku ve Skalním městě a tím zanikají hned tři cesty, z toho jedna patřící v té době k nejtěžším (tzv. Maglajzová hrana).

V současné době tato malá, ale lezecky zajímavá oblast prožívá nové oživení. Během několika minulých let se podařilo doplnit fixní jištění u některých cest. Bohužel s provedením tohoto jištění by asi člen bezpečnostní komise velkou radost neměl – jedná se o systém „Bělinův hák“, bohužel z tenčího materiálu než Karel běžně používá.

Dále se podařilo upravit nástupy některých cest tak, aby nehrozilo zranění po pádu na ostré hrany balvanů. Vznikají nové, ještě těžší bouldery (hlavně traverzy).

Aby byla informace k této oblasti úplná je nutné se ještě zmínit o cestách (viz text a obrázek níže) a zveřejnit údaj asi nejdůležitější, kterým je seznam nejbližších „občerstvoven“. Takže v Oseku můžeme doplnit vydanou energii v restauraci u autokempu nebo v zajímavě řešeném interiéru restaurace „Černý orel“. Přicházíte-li, resp. odcházíte-li z druhé strany, tj. od Litvínova, nebudete též strádat. Na konečné v Loučné jsou hned dva vhodné objekty. Máte-li hlad je tu restaurace U Tyšerů, převládá-li žízeň, zachrání vás „Anšajba“ zvaná též Pivní pohotovost. Ta i samotná skalní oblast je vyznačena na mapě KČT – Krušné hory – Teplicko, v měřítku 1 : 50 000.

Na mapce je označeno několik vybraných, klasických cest:

LETOHRÁDEK

SEVERNÍ STĚNA, výška stěny je v nejvyšším místě 12 m:

- 1) Traverzová c. (Stará cesta) - 3.
- 2) Čelní - jemný traverz - 5, (1 vrtaný hák)
- 3) Diretka - 5, (skoba)
- 4) Hákováčka - 7, (2 vrt. háky)
- 5) Půlnoční hrana - 4+, (1 vrt. hák)

PŘEVIS (výška stěny v nejvyšším místě je 18 m) a **PLOTNA** :

- 6) Břízková hrana - 4+, (2 vrt. háky)
- 7) Převis - (původní klas. VI A2)
Plotna pod převis - 5+, (1 vrt. hák + 1 pod převisem)
- 8) Bílý klín (Komínová spára) - 5+, (1 vrt. hák)
- 9) Těžká hrana - 6+, (3 vrt. háky)

9a) Varianta - Únik na vzduch 6, N. jako 9), později plotnou vlevo od hrany n.v.

10) Zapomenutá cesta - 2-3.

11) Učňovská - 3.

12) Pravá plotna - 5, (2 vrt. háky)

13) Prostřední plotna (Jardova) - 5+, (2 vrt. háky)

14) Levá plotna - 4+, (1 vrt. hák)

15) Poslední - 3-4

SKALNÍ MĚSTO (spíše MĚSTEČKO)

Některé klasické výstupy:

A) Prásknutí bičem - 5+

B) Spára - 4.

C) Křečová - 6.

D) Hokejka - 4-

E) Vzpomínka na Šakala - 5.

F) Fajfka - 6. (1 vrt. hák + 1 na vrcholu, výška stěny 10 m)

Vybrané boulderové výstupy si je možné prohlédnout nebo stáhnout na internet. adrese: <http://rockac.korab.cz/osek.htm>. Podobné znění článku, který je doplněn o historii (nelezeckou) a podrobnější popis přístupu najdete na nových oddílových stánkách HO Bořeň: <http://www.boren.cz>.

Jelikož část tohoto článku bude součástí doplněného lezeckého průvodce pro SZ Čechy, budu rád za jakékoli připomínky a doplňující informace k této oblasti a nejen k ní. Samozřejmě také k oblastem spravovaných HO Bořeň. Pro informaci to jsou Bořeň, Zlatník a Francká hora v Českém středohoří (mimo rámeček i Rač – Hradiště u Habří) a v Krušných horách oblast Kapucín a Skály nad Jezeřím. Dále bych chtěl vyzvat prostřednictvím tohoto časopisu všechny, kteří mají informace o cestách, popř. ví o nových (lezeckých) oblastech v Krušných horách nebo v Českém středohoří, které nebyly publikovány v lezeckém průvodci pro SZ Čechy (vydal HK Chomutov 1999) – jako příklad můžu uvést Litochovice (Porta Bohemica), skalky v okolí Oseka, Vlčí kámen ad.

Hezké zážitky z lezení či „popolejzání“, jak jsme před xx lety bouldrování říkali, přeje všem

Standa Emingr

E-mail: emingr.st@seznam.cz

Jak to vidím já...

Reakce na Petici za dojištění cest

PAVEL KÝSA BECHYNĚ

PRAHA

Souhlasím s dodatečným osazováním kruhů do těch cest, kde již nelze použít přírodní přirozené postupové jištění z důvodu opotřebování skály (například utržené hodiny). S čím ale vůbec nesouhlasím a nemůžu ani pochopit, jak to může napadnout horolezce, který má rád tento sport a přírodu, dodatečně dosazovat do starých cest další stabilní jištění.

Mám pocit, že tento nápad vznikl u lezců, kteří na tyto cesty nemají, ale chtěli by je mít přelesené, jinak by to narušilo jejich ego (již jsem se s tímto jevem osobně setkal). Dokáží si představit, co musí prožívat starší lezec, který již neleze, ale rád se občas podívá do skal, aby si zavzpomínal když uvidí ve své cestě přidané jištění. Já bych se nemohl takovému člověku podívat do očí.

Myslím si, že pak naše pískovcové skály ztratí svoji výjimečnost, krásu a ze skal se vytratí bojový duch. A o to přeci nám všem jde, nebo ne?

Vzpomínám si, jak jsme minulý rok v Ádru vylezli s Pavlem Henkem cestu Celibát za VIIb! na Abbého od pánů lezců J.Houšera, S.Lukavského, P.Mocka a J.Poláka. První kruh byl hračka, pak převisek, spára a – peklo. Lámový traverz a osolená hrana se stěnkou. Museli jsme se s Pavlem několikrát vystřídat, než jsme založili asi osm smyček o průměru 3 milimetry a dobyli vrchol. Přitom jsme neustále nadávali, že tam nedali druhý kruh. Když jsme zalistovali ve vrcholové knížce zjistili jsme, že jsme od roku 1981 teprve třetí, komu se výstup podařil. A ejhle, najednou jsme na druhý kruh zapomněli a hřál nás krásný pocit. Když si představím, že by tam opravdu druhý kruh byl, tak by se cesta zařadila mezi ostatní VIIb a byla by bez zážitků. Ten pocit z dobytého vrcholu by byl úplně jiný a to by byla škoda.

Vždyť právě pro ten pocit a zvýšený adrenalin lezem...

Přidat či nepřidat?

Na ilustračním snímku je asi nejnámější věž v Ostrově Cisař. Jako na mnoho jiných věží i na tuto dominantu oblasti byl přidán kruh do cesty, kde původně nebyl. Jedná se o Benkeho cestu (na snímku je lezec v této cestě asi metr nad dodatečným kruhem). Dnes asi nejoblíbenější cesta na Cisaře...

JÓ, TO JSEM JEŠTĚ PIL, aneb jak se lezlo když pivečko stálo kačku šedesát...

V dobách, kdy jsme se více družili, bivakovali a posedávali po lezení u ohničků ve skalním království, vyprávěly se příběhy lezců. Mobilová doba příběhům nepřeje. Vyprávění se smršlo na přijetí esemesky a příběhy upadají pomalu v zapomnutí.

Aby se tak nestávalo, k tomu by měla sloužit naše rubrika s názvem – JÓ, to jsem ještě pil, aneb jak se lezlo když pivečko stálo kačku šedesát. Nebojte se zveřejnit svoje úlety, po létech se stávají balzámem, který osvěží horolezeckou, osmami ztýranou duši.

Zde vám nabízíme další příběh:

Návraty

AUTOR: PETR ŠTĚPÁN

Psal se rok šedesát osm. Sedíme po lezení v Sedmihorkách v hospůdce. Zábava v plném proudu, kytara zpěv, řeči o tom, jak jsme si dnes zalezli na Dračích skalách. Malorochozecké pivečko teklo proudem a čas letěl jako o závod. Horolezci se

začali vytrácet do svých bivaků. Já neměl na návrat ani pomyslení jednak bylo teprve deset minut po půlnoci. Pivo do mě teklo jak do senkrovny a debata o lezení neměla konce.

„Hele Zube, u nás musíš, - pane vrchní ještě dva řapáky anebo tři, dáte si s námi, - mu-mu-mušíš dolízt ke kruhu na prsa, rozumíš Zube na-na prsa, chápeš to jo, na prs...“, „Hele plešoune“, „Neříkej mi plešoune j-j-já sem Lysina, rozumíš, odjakživa Lysina, jako to p-pří-příslaví, lysí hladovému uvěří.“ „He-hele Lysino, já mám žízeň jako prase, neříkej na prsa přece se nezabiju.“ „Vidiš Zube co děláš - pane vrchní novejš ubrus a dvě piva.“

Hospodskéj nám do třetice už ubrus nevyměnil, ale vyhodil nás ven. Na obloze se odehrával úkaz, kdy se měsíc dostane mezi slunce a zem, k zemi je přivrácený svou neosvětlenou stranou a my ho nevidíme, je v nově čili nesvítlí, a to jako na potvoru zrovna teď. Tma by se dala krájet. Zub někam zapadl a já se dal na pochod. Pravou ruku mám vytrčenou před sebe a ukazovákem si ukazuji směr a čapími kroky kráčím kupředu a také zpět a na jednu stranu a na druhou. „Do pr..., to náledí by taky mohly posypat. Au do pr...“. Prst narazil do sloupu u cesty a začal natékat v kloubu. Protože mám rumovou anestézií, tak bolest necítím. No to bude zítra, vlastně dneska, lezba. Cítím, jak upadám do jakéhosi příjemného stavu, asi spánek.

„Co, co je, kde to jsem?“ Pohlédnu do nebe - tma, napravo nalevo - tma, pod sebe - tma. Já asi oslep, není divu po tý kořalce, blbost. Pro Krista pána, já v tý ožralosti vylezl na věž, no jasně, já sedím na vrcholu. Lehám si na břicho a nohou zkouším šmátrat pod sebe co to jde, nic, kolem dokola vzduch. Musím počkat až se rozední snad pro mě někdo vyleze. Na sobě mám kraťasy a červenou péřovku, ještě že ji mám, v červenci! Ty bundy jsme s Jirkou nedávno ušili, taháme je do skal už teď, protože se těšíme na zimu. Mezi námi, žádný zázrak, peří z ní leze všemi směry, ale teď se hodí. Stáčí se do klubička jako pes a opět upadám do limbu.

„Mladý pane, mladý pane“, slyším z dálky, někdo do mne šťouchá jakousi tyčí. „Mladý pane, není vám něco?“ Otvírám oči, slunce svítí a okolo mne stojí jakési stařenky, jedna do mne píchá hůlkou. Co je zase tohle sním nebo bdím, sudičky nebo co?

A jak tak mžourám kolem sebe, zjišťuji že sedím na velkém kameni uprostřed cesty ke Kořenskému prameni a sudičky jsou čiperné staré dámy, které si jdou k prameni pro léčivou vodu. Slušné je zdravím a lžu jim, že tady čekám na kamarády lezce. Dámičky se uculují a cupitají vzhůru po cestě, určitě si myslí své, vždyť nejsou včerejší.

A ten kámen na kterém sedím skutečně vypadá jako vrchol věže, který čumí asi metr z písku.

Nové cesty

OD NAŠEHO DOPISOVATELE VLADISLAVA NEHASILA (VN)

Vysoká Lípa

Davidův kámen - Rodeo VI.

Steffen Konkol s druhy

10.6.2000

Rozporem podél J hrany ke kruhu a vpravo hranou na vrchol.

ŠUŠKÁ SE...

- Nic, co by stálo za to, prohnat to bulvárem...

STRÍPKY

Chtít si svého zloděje

TISÁ

13. ÚNORA 2001

Neúspěšným honem na zloděje skončil pravidelný lezecký úterek v Tisé. Jiří Chára a Milan Cestr se v úterý 13.2. vypravili po práci do Tisé. Milan vzal sebou malého synka Ondru, proto se rozhodli lézt na věže „Pod silnicí“, kam je to od auta nejbližší. Zaparkovali na spodním parkovišti (Chárův VW Passat Kombi) a začali spokojeně oblézat jeden vrchol za druhým. Z většiny věží bylo na zaparkované auto vidět. Těsně před setměním jim chyběla už jenom Nárožní stěna – bylo škoda nenapsat na vrcholu Horám zdar!, proto na ní ještě v rychlosti vyběhli a poté se již po silnici v přátelském hovoru vraceli k autu. Když od něj byli vzdáleni necelých 200 metrů, zahlédli u vozu divnou postavu. Aniž by se domlouvali shodil Chára ze zad těžký kletř a nasadil směrem k postavě lehký klus. Chlapík začal zrychlovat a pak se dal do běhu. Začala krátká honička. Když se k němu Chára začal přibližovat, chlapík přeskočil svodidla a naskočil do auta, ve kterém na něj čekal parťák, rozsvítili dálková světla a se skřípěním pneumatik prudce vyrazili a byli pryč. Stihli ukrást autorádio a Cestrovi rifle ze zadní sedačky.

Jen několik vteřin dělilo chmatáka od úplného a konečného vyléčení z chuti ještě někdy něco ukrást...

Největší zážitek z honičky měl ovšem malý Ondra. Celou cestu domů nemluvil o ničem jiném a ještě ráno, při cestě do školky, se Milana ptal: „Nemám vád zvođeje, a ty táto?“

Dlůhý, Široký a Praděd.

BUKOVÁ HORA

ÚNOR 2001

Jsou někdy dny, které se tak často nevyskytují. Jeden člen naší rodiny pracuje na Bukové hoře již 40 let a minulý čtvrtek 15.2.2001 se stalo poprvé za těch čtyřicet let, že byla taková viditelnost, kterou nikdo nepamatuje. "Normálně", tak třikrát do roka bývá vidět bouda na Luční a na Sněžce pouhým okem a to přímo z cíle CAO časovky do vrchu. Minulý čtvrtek byly za Sněžkou vidět nějaké šmouhy, a tak si pozorovatelé přinesli dalekohled (nic moc - tak 10x) a co viděli - to tu ještě nebylo! Byl vidět Praděd i s televizním vysílačem!

JIRÍ KUDRNÁČ

Devadesátá léta vám definitivně lezou krkem když:

1. se pokoušíte zadat heslo ze svého počítače v práci i doma na mikrovlnnou troubu
2. posíláte kolegům vedle u stolu zprávu přes ICQ, zda mají chuť jít na pivo, a oni odpoví: "O.K., dej mi ještě pět minut"

3. se chcete dovolat své tříčlenné rodině a musíte vyzkoušet patnáct různých telefonních čísel
4. denně v práci hovoříte s lidmi z jiného kontinentu, ale ještě jste letos nemluvil se sousedem
5. si koupíte nový počítač, mobil či PDA, který je za necelý týden zastaralý
6. ztrácíte kontakt se svými přáteli a to jen proto, že neznáte jejich e-mail a ztratili jste číslo na mobil
7. už nemáte vůbec tušení, kolik stojí známka na dopis
8. většinu vtipů, co si vyprávíte s přáteli, znáte z www.seznamka.cz, nebo vám přišly e-mailem od kamarádů
9. večer doma zvednete telefon a představíte se automaticky jménem společnosti, kde pracujete
10. se i doma v pokoji snažíte vyvolat ven přes nulu
11. již čtyři roky sedíte ve stejné kanceláři, ale váš zaměstnavatel již změnil pětkrát své jméno
12. do práce i z práce chodíte za tmy a to i v létě
13. si již celé roky vybíráte dovolenou z přechasů
14. znáte své děti především z fotografií, které máte zarámované na pracovním stole
15. při čtení tohoto textu pokyvujete hlavou a říkáte si: "To je přesný"
16. a kromě toho přemýšlíte, komu to budete forwardovat.....

(E-mail do Jakuba Kronovetra)

W@P

Malé nahlédnutí do nedaleké budoucnosti

VLADISLAV NEHASIL

W@P jsme jenom zkoušeli na nové cesty, když budou chodit informace o nových cestách tak tam budou - až dojdeš pod stěnu a uvidíš novou cestu, tak lehce zjistíš za kolik je, kudy vede a kdo ji dělal.

Zatím mobilní telefony v dostupné finanční relaci (pro většinu z nás) tuto možnost nemají, ale za 2-3 roky to bude mít každý.

Suché skály

11. ÚNORA 2001

Rozespalí sedíme v Milanově autě, oknem sledujeme kužely světla jak kloužou po vozovce a na černé obloze bez jediného mráčku vidíme třpytivé hvězdy. Projíždíme Jabloncem a nechápavě posloucháme hlasatelku, která se hlásí přímo z Jablonce s aktuální zprávou a přesvědčivě tvrdí, že v Jablonci právě hustě prší. Hmm, asi jsme v jiném Jablonci...

Pod skalami jsme ještě za tmy. Na oddílové schůzi nás totiž všechny vybláznil Karel Bělina. Na jeho návrh vyjet ve 3.00 hodiny ráno jsme sice nepřistoupili ale i těch 5.00 hodin bylo brzo. Ale to, co se dělo potom, za to stálo – nádherný východ slunce, námrazou bílé louky a červeně ozářené skály nad tím!

Krásný den a krásné lezení. Rozdělili jsme se do tří dvojek a vylezli mnoho cest od čtyřek až po VIIc. Zaváhal, kdo nejel.

Lezecká družstva:

Karel Bělina – Michal Švajgl, Jan Horák – Daniel Hölzl,
Jiří Chára – Milan Cestr

Caution against Viruses!

Varování před nebezpečným virem!

MINISTERSTVO PRO MÍSTNÍ ROZVOJ HOROLEZECTVÍ.

Varování, které rozhodně nelze brát na lehkou váhu, se objevilo v pravidelném věstníku MMRH. Mezi uživateli fotoaparátů se začal šířit velice nebezpečný vir, který napadá fotoaparáty bez rozdílu značek. Jeho destruktivní akce spočívá v tom, že mezi vámi nafocené snímky vkládá různé důstojnost urážející obrázky. Vir se šíří především v kolektivech horolezců ale i mezi příznivci jiných extrémních aktivit.

Naší redakci se podařilo exklusivně zajistit jeden infikovaný negativ. Nejméně urážlivý obrázek vám jako varování předkládáme přičemž se předem omlouváme za případné újmy na psychice či zdraví, které by vám mohl způsobit:

Postiženému majiteli napadeného fotoaparátu (K.B.) jsme položili několik otázek:

CAO News: *Kdy se vám to přihodilo a jak jste to zjistil?*

K.B.: *Zřejmě se to stalo, když jsem na Bořni nechal na chvíli svůj fotoaparát bez dozoru. Nic jsem však netušil, až když jsem si šel pro vyvolané fotografie.*

CAO News: *Co následovalo?*

K.B.: *Když u přepážky zjistili, pro který si jdu film, někam zavolali a v okamžiku přijeli muži z rychlého nasazení a fotografie mi nechťeli vůbec vydat ani ukázat. Teprve když jsem jim předložil průkazku horolezce a pojištění od Alpenvereinu, jednu fotografii mi z dálky ukázali. Předtím mě ještě požádali, abych si sundal brýle. Prý to tak bude lepší.*

CAO News: *Co jste uviděl?*

K.B.: *Byl to HNUS! Opravdový, nepopsatelný HNUS! Něco takového jsem v životě neviděl. Dostat se to do rukou mé ženě, ihned se se mnou rozvede. HNUS!*

CAO News: *Chtěl by jste něco vzkázat našim čtenářům?*

K.B.: *Ano. NIKDY nespouštějte oči z foťáků ani ho nikomu nepůjčujte. Nevím, kam ta technika spěje...*

CAO News: *Děkujeme za rozhovor.*

Skály u Obroku

17. ÚNORA 2001

Poznávací miniexpedice CAO se tentokrát vydala na průzkum pískovcových věží Pod Čapem, které spadají do širší oblasti Dubských skal s názvem Skály u Obroku. Shodou okolností byla tato lokalita jednou z mála v širokém okolí, kde ten den nesněžilo ani nepršelo. Vylezli jsme celkem deset nejlehčích cest na deset věží. Mnoho se v těchto končinách neleze – na většině z vrcholů jsme byli první lezci po 2 až 4 letech! Moc jsme se ale nedivili – věže jsou malé a utopené v hustém lese, pískovec je velice měkký a ani cesty, které by nás lákaly k přežení, jsme nenašli.

Upozornění pro případné návštěvníky:

Už když jsme ráno přijížděli nás zastavil mužik v zelené kamizolce a s lehkým úsměvem nám sdělil, že pokud zde zaparkujeme, najdeme auto s vypuštěnými pneumatikami. Nelíbilo se mu ani Zippichův jezevčík Tomík a vlastně ani my jsme se mu evidentně nelíbili. Přesto jsme ho poslechli a vůz zaparkovali ve vesnici. Netrvalo dlouho a z jednoho vrcholu najednou vidíme kolonu aut, jak si to šine po „zakázané“ cestě, zaparkuje uprostřed lesa a z útroh vyskákalo devět veselých myslivečků s flintičkami přes ramena. Jen díky našemu charakteru nenašli svá přibližovaadla na ráfcích...

(Charakterními lezci byli: Milan Cestr, Jiří Chára, Jiří Kudrnáč, Petr Štěpán, Zdeněk Vaishar a charakterní pes Tom)

Zeptali jsme se Pavla Bechyně, jak se chystá na lezeckou sezónu:

„V zimě se místo lezení věnuji rodině, kterou v mém lezeckém období zanedbávám. Postavil jsem si doma malou stěnu, a tak mohu cvičit každý den aniž bych se tlačil v tělocvičně za 70,- Kč a přijímal pohledy překližkářů typu: Co tam u toho nejtu tak dlouho vymýšlí, když na to nemá, tak ať jde trénovat jinam a nezdržuje. Co naplat, z písaře překližkáře neuděláš.

Ale jednu stěnu jsem si oblíbil, a to v Chřibské. Jenže teď to mám trochu z ruky (z Prahy. Pozn. redakce). Rozlézat se budu na Kamýku, kde Algena (František Mezera. Pozn. redakce) udělal pěkné cesty. Plánuji s Pavlem Henkem (on o tom ještě neví) pár prvovýstupů v Tisé, Jetřichovicích a v Ádru. Minulý rok jsme s klukama udělali v Ádru pět nových cest.“

GAME OVER

Ve svém lednovém, bohužel posledním, úvodníku v Montaně Filip Šilhan napsal:

... Jak se zdá, i v příštím tisíciletí se poleze nejspíš vzhůru, hlavou a rukama napřed. Držet se bude chytů a na stupy se bude stoupat. Dolů se i nadále bude scházet, slaňovat či „bejsdzampovat“. A ovšem padat.

*Na žule, na pískovci, na vápně stejně jako na plastbetonu. Půjde to i nepůjde. S tréninkem budeme končit abychom opět začínali. Suché konstatování **GAME OVER** zůstane i nadále černým humorem pozůstalých. To v případě, když se obzvláště nezadaří, když to takřikajíc „nevyjde“. Ano! I v příštím tisíciletí bude lezení sportem, ve kterém je určitý krok nevratný. Omyl, selhání, chyba, každopádně průser.*

S přáním aby takových fatálních kopanců bylo nikoli v tomto tisíciletí ani století, ale v tomto roce a v této sezóně co nejméně...

Filip Šilhan

(Filip Šilhan zahynul v Ötztálských Alpách dne 13.1.2001.)

Tip pro uživatele PC

OD NAŠEHO STÁLÉHO ZPRAVODAJE JAKUBA KRONOVETRA (JK)

Zajímavý tip na opravdu pěkné spořiče obrazovky a tapety na pozadí pracovní plochy přišel od našeho pražského zpravodaje. Všechno jsou to obrázky s lezeckou tematikou. K stáhnutí jsou na webových stránkách www.webshot.com.

V **search** zadejte heslo **climbing**, otevřete jeden lezecký obrázek a v levém horním rohu se objeví nabídka **climbing on rocks 1-5**. Příjemné pokoukání.

(Malá ukázka z nepřeberného množství obrázků na tomto serveru)

Kde se dočtete o připravovaných akcích CAO Děčín?

Kromě kalendáře akcí na příslušný rok, který je k dispozici na schůzích CAO Děčín, se o připravovaných akcích můžete dozvědět v rubrice Čeká nás (zhruba na jeden až dva měsíce dopředu), na našich webových stránkách <http://mujweb.cz/www/caodc> a v případě potřeby také na **INFO** kanálu kabelové televize.

VELKÁ CENA VARNSDORFU OLYMPIJSKÝ ŠPLH

TEXT A FOTO: JAROMÍR POSPIŠIL
CAO DĚČÍN
24. ÚNORA 2001

Jelikož vím, že naše první zlatá olympijská medaile byla za šplh na laně, tak ve mně varnsdorfáci vzbudili se svojí akcí zvědavost. Zároveň jsem očekával něco jako horolezeckou recesi, takže jsem se klidně přihlásil jako závodník.

Říkal jsem si, že by to mohlo být akorát tak na hranici mých možností. Teda vyšplhat se bez přirazu do výše 8 metrů. Jo, to jsem si jaksí neuvědomil, že se startuje ze sedu, to je hned minimálně o metr víc.

Jaké bylo moje překvapení, když jsem na místě zjistil, že to jsou regulérní a atraktivní závody se vším všudy. Včetně nasazení hi-tech (elektronicky měřený čas včetně startovacího čidla proti ulitým startům) a bouřlivé divácké kulisy.

Bohužel ani ta kulisa mi nepomohla. Až nahoru jsem to nedal, kluci mi zapsali 6 metrů v čase několikanásobně delším, než měl vítěz.

Nevadí. Rozhodně se mi to líbilo a získal jsem další motivaci pro mučení své tělesné schránky. Ceny vítězům předávala držitelka zlaté olympijské medaile (Londýn, 1948, družstvo gymnastek) Věra Růžicková.

OLYMPIJSKÝ ŠPLH – VELKÁ CENA VARNSDORFU VÝSLEDKOVÁ LISTINA 2001

Sponzoři závodu:

HUDYsport - síť obchodů s horolezeckým a outdoorovým vybavením

Reika.cz Praha - stavební společnost

ZABAL Varnsdorf - komerční a reklamní potisk textilu

Rudolf Kuranda, Varnsdorf – elektromontážní a zámečnické práce

Jaroslav Novák, Varnsdorf - klempířské a výškové práce

SGT Pepper Club, Praha - reklamní agentura

TOS Varnsdorf - výroba obráběcích strojů

Kategorie Dorostenky - ročník 1985 – 1987 délka lana 4,5 m

Pořadí	Příjmení	Jméno	Ročník	Organizace	Čas [s]	Pokus	
						1.	2.
1.	Dvorská	Michaela	1985	SG Sokol Poděbrady	8,06	8,60	8,06
2.	Brzaková	Kristýna	1986	SG Sokol Poděbrady	9,82	9,82	11,16

délka lana 8 m

	Dvorská	Michaela	1985	SG Sokol Poděbrady	25,77	25,77	X
--	---------	----------	------	--------------------	--------------	-------	---

Kategorie Dorostenci - ročník 1985 – 1987 délka lana 4,5 m

Pořadí	Příjmení	Jméno	Ročník	Organizace	Čas [s]	Pokus	
						1.	2.
1.	Kratochvíl	David	1985	ŠSK Palestra	6,23	7,33	6,23
2.	Halámka	Eduard	1985	HK Chřibská	8,58	8,71	8,58
3.	Feher	Jan	1986	ZŠ U Nemocnice	12,36	12,36	X

délka lana 8 m

	Kratochvíl	David	1985	ŠSK Palestra	16,62	16,62	X
	Halámka	Eduard	1985	Chřibská	22,55	22,55	X

Kategorie Muži - ročník 1984 a starší délka lana 8 m

Pořadí	Příjmení	Jméno	Ročník	Organizace	Čas [s]	Pokus	
						1.	2.
1.	Polák	Radim	1977	SG Sokol Poděbrady	7,86	7,99	7,86
2.	Feigl	Stanislav	1960	HK Varnsdorf	12,25	12,25	13,37
3.	Hofman	Karel	1969	HK Varnsdorf	13,30	14,27	13,30
4.	Haufert	Arnošt	1972	HK Varnsdorf	16,33	16,33	19,27
5.	Melzer	Erich	1970	HK Varnsdorf	17,26	17,26	19,52
6.	Novák	Jaroslav	1979	HK Varnsdorf	19,76	19,76	X
7.	Sedláček	Jaroslav	1948	HK Varnsdorf	28,63	28,63	X
8.	Pospíšil	Jaromír	1953	CAO Děčín	6m	6m	X

CAO slavilo sv. Valentina

DĚČÍN – VINÁRNA U TOMÁŠE
14. ÚNORA 2001

Své drahé manželky Alenu Vaisharovou, Alenu Andělovou a Lenku Chárovou pozvali na oslavu svátku všech zamilovaných jejich manželé. Svatého Valentina pak společně oslavili v nově otevřené vinárně U Tomáše na Labském nábřeží v Přípeři. V příjemném prostředí se popíjelo a vzpomínalo na různé veselé historky, ale nakonec se řeč přeci jen stočila na - lezení...

Výročí

Březen 2001

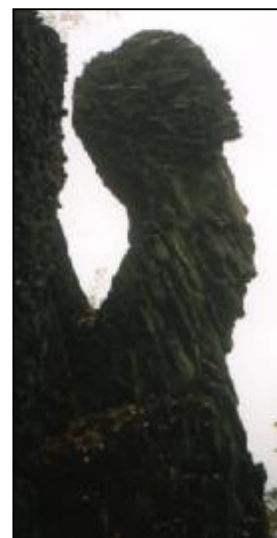
- 7. března **Ivo Jeřábek alias Myslivec**, CAO Děčín
- 10. března **Petra Kruschinová**, Teplice
- 11. března **Luboš Jeřábek**, CAO Děčín
- 15. března **Jan Josef Palivec**, CAO Děčín
- 17. března **Jaroslav Uher**, Lokomotiva Děčín
- 21. března **Karel Kalibus Kruschina**, Teplice
- 23. března **Milan Littlebadman Špatenka**, CAO Děčín
- 27. března **Zdeněk Vajšharó Vaishar**, CAO Děčín

Všem oslavencům přejeme vše nejlepší, hodně zdraví a spokojenosti v práci i v rodinném životě!!

Znáte je?

Panna

Tato zajímavá čedičová věžička se jmenuje Panna podle hradu, který na tomto kopci stával do poloviny patnáctého století. Dnes z něj zbyly jen nepatrné zbytky zdiva na čedičové skále nedaleko obce Třebušín. Prvovýstup na Pannu uskutečnili v roce 1999 Jiří Chára a Petr Štěpán přepadem ze sousedního masívu. V říjnu loňského roku se k Panně vypravili ještě s Karlem Bělinou a Michalem Švajglem – chtěli se pokusit o prvovýstup poměrně vysokou údolní stěnou. Bohužel pro špatné podmínky výstup neuskutečnili. Kromě této věžičky se v nejbližším okolí nachází několik dalších možností kratších prvovýstupů na skalní stěny.

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

BŘEZEN

- 17.3. závod v olympijském šplhu, Český pohár, Sokol Praha
- dle počasí lezení v nepískovcových oblastech (Bořeň, Kamýk, Kozelka, atd.)
 - individuální zájezdy do oblastí jižní Francie a Itálie

DUBEN

- lezení v nepískovcových oblastech (Königshein, Bořeň, Vrabinec)
- lezení na písku v Labáku a Německu (dle počasí)

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Některá uvedená data jsou bez záruky, přesné konání akce bude včas upřesněno.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hod.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333
0606 / 277274

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 2.-11.3. Jižní Francie – zájezd do oblasti Baude 4 Ouro. HUDY sport.
- 10.3. Běžecský závod na Sněžku, start v 10.00 hod. Místo: Karpaczsky Obří Důl. (Pasy s sebou.) Pořádá ALPIN IV Praha. (Započítává se do AP 2001) Info Chára
- 17.3. 1.Mirasův švih. Cyklistická akce pořádaná Milanem Myšíkem.
- 25.3. Cyklistická časovka na 100 km. Jarní část. Info Uher, Chára
- 27.3. Cyklistická časovka do vrchu. Jarní část. Info Uher, Chára
- 13.-16.4. Hrubá skála. Zájezd do lezecké oblasti. Info Štěpán, Uher.

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 4. DUBNA 2001 V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News od 17:45 HOD.

NA PROGRAMU BUDOU VÝSLEDKY PROBĚHLÝCH SPORTOVNÍCH AKCÍ, INFORMACE Z LEZENÍ, PLÁN NA PŘÍŠTÍ MĚSÍC, VELIKONOCE, HOCYBOJ, FOTOGRAFIE A MNOHO DALŠÍHO! MOŽNÁ NÁM KONEČNĚ POČASÍ UMOŽNÍ POSEZENÍ NA „ZAHŘÁDCE“.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Právě jste dočetli březnové číslo CAO News.

Opět se nám na poslední chvíli sešlo v redakci několik článků, které jsme již nestihli zařadit do březnového čísla. Určitě vám je ale přineseme v tom dalším. Jako vždy se můžete těšit na aktuality z různých skalních oblastí, na informace o nových cestách, na pravidelné rubriky atd.

Doufáme, že se vám březnové číslo CAO News líbilo.

Příští číslo vyjde 4. dubna 2001.

Za celou redakční radu Jiří Houba Chára.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.

Chceš být IN? Tak čti CAO News !!!

Pozvánka

na 1. Mirasův švih

Kdy?	17.3.2001
Kde?	Nám. Benešov n. Pl.
V kolik?	9.00 hod.
Kolik km?	Asi 120 kousků
Na čem?	Nejlépe bajk (dobře brzdící)
Kam?	Do pěkných míst Kokořinska a Českolipska
POZOR:	Nejedná se o závod, ale o vyjížďku přátel Míry
Kudy pojedeme?	Františkov, St. Šachov, Stružnice, Buřetín, Česká Lípa, Peklo, Zahřádky, Holany, Roklice, Dřevčice (1. pivo), Čap, Pavličky, Dubá, Rač, Pusták, Zakšín, Martinská stěna, Husa, Vlhošť, Blíževedly, Kravaře (2. pivo), Valteřice, St. Šachov, Ostrák, Benešov.

Celá trasa má spoustu pěkných výhledů, super sjezdů a technických pasáží, takže myslím, že se všichni vyřádíme.

Po skončení akce je zamluvena hospoda Na novíně v Benešově, takže můžeme pokračovat (kytaristi, bubeníci atd.)

Na všechny se těší

Milan Myšík Myšík

Po uzávěrce

Po uzávěrce dorazila do redakce zpráva z Chřibské:

Tamní lezecká stěna je opět v provozu, o víkendech je otevřeno od 14.00 do 19.00 hodin a v hale se topí.

Přijďte si zatrénovat!